

öfver hvarandra. — 2) (bokb.) Hopvika arken medelst falsbenet. — *Falsande*, n. 4.

FALSARE, m. 8. Arbetare, som falsar.

FALSARIUS, fallsáriuss, m. 3. pl. — *rier*. (lat.) Person, som begår en förfalskning af något dokument eller dylikt, eller som efterapar en annans namn under någon skrift.

FALSBEIN, n. 5. Verktyg, bestående i ett slätt, glattadt ben, hvarmed arken falsas vid böckers inbindning.

FALSETT, fallsätt, m. 3. 1) Omfånget af de människoröstens toner, som öfversta den naturliga höjden, eller bröststämman, och framtvagas genom en pressning af strupen. Kallas äfv. Halsröst. — 2) De högsta och djupaste tonerna på ett blåsinstrument. — *Ss. F-stämman*.

FALSHAMMARE, m. 2. pl. — *hamrar*. Hammare, som begagnas vid plåtars eller blecks falsning.

FALSHYFVEL, m. 2. pl. — *hyflar*. Ett slags hyffel, som af smickare begagnas till falsars (bem. 1) ästadkommande.

FALSK, a. 2. I allmänhet: Som icke är, hvad det synes vara: 1) Stridande mot sanningen, mot det sanna. *F. nyhet*. *F. ed, berättelse, idé, föreställning*. *F-t vittnesbörd, rykte, påstående*. *F. religion, lära*. — *Syn*. Osant, Sanningslös, Oriktig, Ogrundad, Diktad. — 2) Som är utan skäl, utan orsak. *F. fruktan, räddhåga*. *F. hederskänsla, blygsel, ära*. — *Syn*. Ogrundad, Oriktig. — 3) Som saknar riktighet, noggrannhet. *F. regel, tanka*. *F-t omdöme, argument*. *Hafva en f. smak*. — *Syn*. Oriktig. — 4) (i litteratur och skön konst) Som afslägnar sig ifrån det naturliga och sanna. *Den f-a smak, som råder i hans arbete*. *F. vållalighet*. *F. färg, ton*. — 5) (i musik) *F. ton*, högre eller lägre än den rätta. *F-t ackord*, missljudande, som ej stämmer. — 6) Som saknar tillräcklig styrka, osäker, farlig. *F. is*. — 7) Som icke är, hvad det bör vara eller vanligen är; som icke blifvit, hvad som åsytts. *En f. rörelse, ställning*. *F-t läge*. *Taga en f. riktning, syftning*. *Göra ett f-t steg*, äfv. (fig. fam.) begå något fel i sitt uppförande, i affärer. *F. dager*, som illa belyser föremålen och ger dem annat utseende, än de i själfva verket äga. — *Syn*. Oriktig, Felaktig. — 8) Förfalskad, understucken. *F-t mynt*. *F. assignation, sedel, underskrift*. *F-a lärningar*. *F-t kontrakt, testamente, dokument*. *F-t namn*. — 9) Som icke är, hvad det synes vara och utgifves för. *F. dygd, blygsamhet, vänskap, ödmjukhet*. *F-t nit, saktmod*. *F-t sken*. — *Syn*. Låtsad, Förställd, Föregifven, Skenbar, Bedräglig. — 10) (i fråga om person) a) Säger om den, som icke är, hvad han vill synas vara eller ger sig ut för. *Den f-e Sturen*. *En f. vän, profet*. — b) Som, i afsigt att bedraga, visar sig i det utvertes annan, än han verkligen är. *Det är en f. människa, tro honom ej*. — Man säger äfv.: *Ett f-t hjerta, sinne; en f. karakter*. — *Syn*. (för begge dessa bem.) Bedräglig, Sveckfull, Hal, Räfaktig, Dubbel. — c) Som röjer, uttrycker, tillkännagifver falskhet. *Ett f-t utseende*. *En f. blick, min, uppsyn*.

FALSKAS, v. d. 4. Bete sig, uppföra sig falskt, förställa sig i elak afsigt.

FALSKELIGEN, adv. 1) Oriktigt, utan grund, utan orsak, grundlöst, felaktigt. *Blifva f. misstänkt för något*. — 2) Sanningslöst, emot sanningen. *F. påstå, föregifva, säga*, o. s. v.

FALSKHET, f. 3. Egenskapen att vara falsk: 1) Sanningslöshet, osannhet, grundlöshet. *F-en af en berättelse, ett rykte*. *En religions, en läras, ett systems, ett ryktes f.* — 2) Oriktighet. *En regels, ett omdömes, ett arguments f.* — 3) Osäkerhet, farlighet. *Besinna f-en af ditt läge, af din ställning*. — 4) Skenbarhet, sken, bedräglighet. *Du skall en gång röna f-en af hans vänskap*. — 5) Falskt, sveckfullt, bedrägligt sinne, hjerta, falsk karakter (se *Falsk*, 10). *Frukta människors f.* — 6) Falskt uppförande, handlingsätt; falsk handling (se *Falsk*, 10). *Denna uppenbara f. vände allas hjertan ifrån honom*. *Begå, göra sig skyldig till en f.*

FALSKNIF, m. 2. pl. — *knifvar*. Verktyg af trä, ben o. s. v., liknande en knif och hvasst på begge sidor, hvilket begagnas till pappers falsning.

FALSKT, adv. På ett falskt sätt, med falskhet: 1) Osant, emot sanningen, emot rätta förhållandet. *Viltna, svärja f.* — *Syn*. Falskeligen. — 2) Oriktigt, felaktigt, orätt. *Sjunga, spela f. Döma, sluta f.* — 3) Bedrägligt, sveckfullt. *Handla f. emot någon*.

FALSNING, f. 2. 1) Förfarandet, då man falsar (se d. o.). — 2) Sättet, huru något blifvit falsadt. *Denna f. är väl gjord*.

FALSTÅNG, f. 3. pl. — *tånger*. (tekn.) Tång med mycket breda käftar, som begagnas vid plåtars falsning.

FALUNIT, --it, m. 3. En familj af mineraler, hörande till släget Silikater, hvaraf i Falu grufva flera arter förekomma.

FAMILIARISERA SIG, v. r. 1. *F. sig med*, göra sig förtrolig, bekant med, studera sig in uti.

FAMILIARITET, ----tét, f. 3. Förtrolighet.

FAMILIER, familjär, a. 2. 1) Förtrolig.

Vara f. med någon. *De äro mycket f-a*. — 2) Förtrolig, väl bekant, hemmastadd. Konstrueras i denna bem. alltid med prep. *med*. *Göra sig f. med en sak*. — 3) Som begagnas i förtroligt, hvardagligt tal. *F-t talesätt, ord*. — 4) (fam.) Vänlig, hygglig i sätt och tal, nedlåtande, godtalig. *Vara f. emot alla*. [Familiär, Familjer, Familjär.]

FAMILJ, fami'lj, f. 3. 1) (hos Romarne) a) En husfader med hustru, barn och öfriga personer, hörande till släkten, som lefde i hans hus. — b) Samteliga slafvar, som tillhörde en husfader. — 2) (nu a) Alla under en husfaders styrelse stående personer, tjänarne inberäknade. Hushåll, Hus. — b) Alla de förenämde, utom tjänarne. — c) Alla, som härstamma från en gemensam stamfader och äga vissa från honom hänledda rättigheter. Slägt, Ätt. *En ganska vidlyftig och utgrenad f. Vara af god f., af god härkomst*. — 3) (nat. hist.) Sammanfattning af flera släkten (växter, djur, mineralier), som hafva några gemensamma kännetecken, hvilka skilja dem ifrån alla andra. *En f. sönderfaller i släkten och arter*. *Flera sammanhörande f-er bilda en ordning*.

FAMILJANGELÄGENHET, -mi'lj ----ét, f. 3. Angelägenhet, som särskilt rörer någon viss familj (bem. 2, c). Äfv. *Familjesak*.

FAMILJEDRAMA, n. 3. pl. — *dramer*. (estet.) Den del af dramat, som tar sitt ämne ur familjelifvet.

FAMILJEFÖRDRAG, n. 3. (hist.) Politiskt fördrag emellan grenarna af någon viss furstlig familj.

FAMILJEGODS, n. 5. Se *Slägtgods*.

FAMILJEGRAF, f. 2. pl. — *grafvar*. Graf i kyrka eller på en begravningsplats, som tillhör någon viss familj (bem. 2, b o. c).